

protože stěžovatelka není po zákonu oprávněna zastupovati rodiče svého manžela před nejvyšším správním soudem a plnou mocí jejich se nevykázala.

Pokud pak jde o nárok vznesený pro děti stěžovatelčiny, zakládá se nález na těchto úvahách: Otázka, je-li v konkrétním případě výživa příslušníků povolaného vůbec anebo z části ohrožena, není otázkou právní, nýbrž skutkovou a přezkoumati ji přísluší nejvyššímu správnímu soudu pouze dle § 6, odstavce 2 cit. zák.

Nejvyšší správní soud neuznal důvodnou výtku, že skutková podstata naříkaného rozhodnutí byla nedostatečně vyšetřena. V protokolární žádosti ze dne 25. ledna 1918 neuvedla stěžovatelka nic jiného, nežli že byla přinucena na místo povolaného manžela zjednatí čeledína, v odvolání pak mimo to, že na usedlosti vážnou dluhy a výměnek rodičů, že třeba přibrati k pracím i zajatce a že sama nemůže se starati o hospodářství, poněvadž má na opatrování tři malé děti. Tvrzení tato nebyla nová, byla stěžovatelkou uplatňována již dříve a žalovaný úřad o správnosti jejich nepochyboval, založiv své rozhodnutí na skutkové podstatě, jež souhlasí s tím, co stěžovatelka sama uvedla na doklad činěných nároků. Jediný rozpor mezi tvrzením strany a skutkovou podstatou naříkaného rozhodnutí jeví se v počtu dobytka, jež stěžovatelka označila počtem sedmi kusů, kdežto žalovaný úřad jich uvádí deset.

Rozpor ten arcí vyšetřen nebyl, avšak opomenutí toto nelze uznati za vadu podstatnou, protože rozdíl výtěžku z chovu dobytka plynoucí vzhledem k rozsahu polního hospodářství jako hlavního zdroje příjmů a k poměrně malému počtu členů rodiny pro konečný úsudek, zdali a pokud výživa rodiny jest zajištěná, nemá rozhodujícího významu.

Jestliže však žalovaný úřad přihlížejí k rozměrům hospodářství a k podstatným údajům strany samé měl za to, že výživa všech příslušníků rodiny povolaného není ohrožena a jestliže pak vyživovací příspěvek povolil jen stěžovatelce samé, nelze uznati, že naříkané rozhodnutí se zakládalo na nedostatečně zjištěné skutkové podstatě.

Stěžovatelka jest na omylu, když tvrdí na konec, že bylo přiknouti dětem vyživovací příspěvek již proto, že náleží k osobám, jimž přísluší nárok na alimentaci.

Z nároku na alimentaci neplyne ještě za všech okolností nárok na příspěvek vyživovací, nýbrž nárok tento stává se existentním podle citovaného ustanovení § 2 — pokud jde o děti — tehdy, když příjmy povolaného po nastoupení služby vojenské na výživu dětí nestačí a výživa jejich jest tudíž ohrožena.

Bylo tedy stížnost zamítnouti jako nedůvodnou.

Č. 46.

Vyživovací příspěvek: Okolnost, že příslušník povolaného má nárok na vyživovací příspěvek z titulu alimentárního, dlužno uplatniti již v řízení správním. Dovolávati se jí teprve v řízení před nejvyšším správním soudem, jest nepřipustno.

(Nález ze dne 15. února 1919 č. 923.)

V ě c: Marie Babíčková v Strážovicích (adv. Dr. Zikmund Schindler z Kyjova) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Když Rudolf Babíček, kočí v pivovaře v Kyjově, nastoupil dne 1. května 1916 službu vojenskou, žádala jeho matka Marie Babíčková v Strážovicích několikrát o přiznání vyživovacího příspěvku, byla však okresní vyživovací komisi v Kyjově opětovně zamítnuta, naposled rozhodnutím z 21. srpna 1917 č. 7213, a to s odůvodněním, že výživa stěžovatelčina v době povolání jejího syna nezávisela na příjmu plynoucím z jeho práce a že podle konaného šetření lze za to míti, že povoláním jeho výživa žadatelčina nebyla ohrožena. Odvolání její zamítla zemská vyživovací komise naříkaným rozhodnutím z důvodů první stolice. — Ve stížnosti podané k nejv. správnímu soudu dovozuje stěžovatelka poukazujíc na § 2, odst. 3 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., že jako matka povolaného ocitnuvši se v nouzi má nárok na alimentaci ve smyslu občanského zákona a žádá, aby naříkané rozhodnutí bylo zrušeno jako nezákonné.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost odůvodněnou. Zemská vyživovací komise dovolávajíc se naříkaným rozhodnutím důvodů zamítavého rozhodnutí první stolice, nepokládala za prokázáno, že výživa stěžovatelčina byla odchodem jejího syna za službou vojenskou ohrožena.

Otázka, byla-li stěžovatelka svou výživou na povolaném závislá a byla-li jeho odchodem za službou vojenskou její výživa ohrožena, není otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou. Nejvyšší správní soud mohl tudíž v této příčině toliko zkoumati ve smyslu § 6 zák. o spr. s., není-li rozhodnutí v rozporu s výsledky řízení anebo nebylo-li řízení neúplné neb jinak vadné. Závad takových neshledal. Skutečnosti, o něž se naříkané rozhodnutí opírá, jsou ve shodě s výsledky provedeného šetření a s vlastními údaji strany i jeví se také dostatečnými k posouzení, jsou-li splněny podmínky, za jakých vzniká zákonný nárok na vyživovací příspěvek. Poukazuje-li stěžovatelka na to, že jí přísluší nárok na vyživovací příspěvek na základě ustanovení § 2, odst. 3 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., nemohl nejvyšší správní soud k této námitce přihlídnouti, poněvadž se stěžovatelka v řízení správním neodvolávala na okolnost, že jí vůči povolanému přísluší nárok alimentární.

Stížnost bylo tudíž zamítnouti.

Č. 47.

V y ž i v o v a c í p ř í s p ě v e k: Ustanovení poslední věty 3. odst. § 3 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. předpokládá, že osoby tam zmíněné mají vůbec nárok na příspěvek vyživovací dle § 2 cit. zák.

(Nález ze dne 18. února 1919 č. 918.)

V ě c: Josef Kastl (adv. Dr. Rudolf Katz z Rokycan) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.